

despairing, worst, to believe, to expect, to anticipate, lack of hope) семантические компоненты, анализ которых позволяет объяснить механизмы, сопровождающие не только социально-когнитивную, но и речевую и коммуникативную деятельность пессимистической личности.

Ключевые слова: коммуникативная личность, пессимизм, пессимист, социально-когнитивная теория, концепт, семантический компонент.

Boichuk V. Socio-cognitive Framework for the Linguistic Research of a Pessimist as a Communicative Personality.

The article deals with the socio-cognitive aspects of identification of the notion “pessimism” in English linguistic consciousness. It has been found out that socio-cognitive categories of evaluation, belief, expectation and hope are basic concepts that determine communicative behavior of a pessimistic person. It has been assumed that these constructs have priority in formation of a conceptual picture of the world of a pessimistic communicative personality. It is proved that the basic means of identification of the notion “pessimism” in English linguistic consciousness are such lexical units as pessimism, pessimist, pessimistic, pessimistically. The semantic structure of lexical units indicating pessimism is analyzed. Semantic components that actualize socio-cognitive categories of evaluation, belief, expectation and hope in the linguistic consciousness of an English speaking pessimistic personality are revealed. It is proved that verbal semantic identification of the notion “pessimism” in socio-cognitive paradigm is based upon generic (belief, gloomily) and specific (bad, disadvantageous, futile, evil, pain, misfortune, adverse, dark, negative, undesirable, corrupt, desponding, disbelief, distrust, lack, despairing, worst, to believe, to expect, to anticipate, lack of hope) semantic components, the analysis of which helps to explain the mechanisms that provide not only socio-cognitive, but also verbal and communicative activities of a pessimistic personality.

Key words: communicative personality, pessimism, pessimist, social cognitive theory, concept, semantic component.

Ярина Брухаль
(Івано-Франківськ)

УДК 811.111:161.12:161.225.23

КАТЕГОРІЯ ОЦІНКИ ЯК ОБ'ЄКТ ЛІНГВІСТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Проаналізовано природу і суть аксіологічної категорії оцінки у лінгвістичному розумінні, зроблено спробу теоретичного осмислення цієї універсальної лінгвістичної категорії. Уточнено та доповнено визначення поняття «оцінка», розглянуто її структуру та визначено основні експліцитні та імпліцитні елементи. З'ясовано аспекти та критерії класифікації цієї категорії (за семантикою предикатів оцінки та синтаксичною структурою; за загальнооцінними і частково-оцінними значеннями та ін.). Виділено параметри та сутнісні характеристики оцінки як мовної категорії, а саму оцінку проаналізовано з позиції розмежування плану змісту та плану вираження. Також розглянуто оцінку як семантичний компонент слова та засоби її вираження.

Ключові слова: категорія оцінки, об'єкт оцінки, суб'єкт оцінки, модальна рамка, аксіологія, шкала оцінювання, критерії класифікації, емоційна та раціональна оцінки, загальнооцінні та частково-оцінні значення.

Постановка наукової проблеми. Як відомо, у процесі життєдіяльності людина постійно оцінює предмети та явища навколишнього світу, ситуації та події, вчинки і дії інших людей; оцінює свої можливості і результати своїх дій; враховує власний статус в очах інших людей тощо. Фактично, оцінка необхідна людині для організації майже будь-якого акту взаємодії з предметним світом, з іншими людьми, з суспільством.

Сутність категорії оцінки пояснюється теорією ціннісної спрямованості людської діяльності та свідомості, а коло її характеристик обіймає все те, що задано фізичною та психічною природою людини, її буттям та відчуттям [12, с. 4]. Оцінювання є як невід'ємним компонентом пізнання, в основу якого покладено ціннісний підхід до явищ природи і суспільства, без якого неможливі ані діяльність, ані саме життя людини як істоти, яка має різноманітні потреби, інтереси та цілі [12, с. 13].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Філософські та логічні проблеми категорії оцінки є предметом вивчення з давніх-давен (Арістотель, Б. Спіноза, Дж. Локк, Д. Юм, Ш. Баллі та ін.). Щодо лінгвістики, то проблема категорії оцінки привертала увагу таких зарубіжних та вітчизняних науковців як Н.Д. Арутюнова, О.М. Вольф, О.А. Івін, В.М. Телія, Ф.С. Бацевич, Т.А. Космеда, К.С. Серажим та ін.

Оскільки дана категорія є явищем різноаспектним та багатоплановим, то питання про визначення оцінки як лінгвістичної категорії залишається суперечливим. Оцінку трактують як логіко-семантичну, лінгвогносеологічну, мовностилестичну, семантико-прагматичну чи функціональну категорії [9, с. 4]. Сучасна лінгвістика спрямована на вивчення структурно-функціональної природи оцінки та її ролі в мовній системі, мовних засобів її вираження, місця оцінки та її функцій у структурі висловлення та цілого тексту, основних тенденцій аксіологічних змін у семантичній структурі слова [13, с. 1].

Метою дослідження є аналіз оцінки як лінгвістичної категорії, з'ясування її особливостей, типології та структури. Оцінка характеризується множинністю критеріїв, що лежать в її основі, що пояснює складність в описі, з одного боку, її компонентного складу, а з іншого – основних засобів її вираження в мові. Актуальність дослідження пояснюється тим, що оцінка як лінгвістична категорія є одним з основних компонентів процесу комунікації, а аксіологія являє собою один з актуальних ракурсів сучасних лінгвістичних досліджень. Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання таких **завдань**: проаналізувати статус оцінки як власне лінгвістичної категорії; уточнити основні визначення поняття «оцінка»; подати характеристику типів класифікації категорії оцінки в аспекті основних напрямів дослідницьких пошуків; дослідити багатокомпонентну структуру даної категорії, виділивши основні її елементи.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. На сьогоднішній день не існує єдиного підходу до трактування поняття «оцінка». Так, у «Термінологічній енциклопедії сучасної лінгвістики» оцінка визначається як 1) складник конотативного компонента семантичної структури мовної одиниці; 2) текстова категорія, підпорядкована інформативності; 3) різновид модальності висловлення, який відображає аксіологічний план ситуації, позначеної повідомленням, тобто ціннісну орієнтацію мовця щодо інтеріоризованої події [14, с. 438].

У сучасній лінгвістиці оцінку розглядають як засіб вираження інформації про певну цінність предметів та явищ з погляду відповідності чи невідповідності вимогам, інтересам, смакам мовця, спосіб передачі його ціннісного ставлення. Вона має об'єктивно-суб'єктивний характер, тобто втілює суб'єктивні уявлення про об'єктивний світ, і залежить від часу, в який вона створюється, автора мовлення, який висловлює через оцінку свої думки, почуття, смаки, соціально детермінованих норм, світосприйняття, світовідчуття, соціальних інтересів, моди, престижу тощо [9, с. 3].

Мовознавці визначають оцінку як позитивну чи негативну кваліфікацію предмета думки [8, с. 6], як позитивне чи негативне судження про те, що позначається конкретною мовною одиницею [5, с. 4]. Інколи під оцінкою розуміють лише компонент конотативного значення [15, с. 21]. Н.Д. Арутюнова наголошує, що оцінка – це висловлювання про цінність об'єкта, тобто його корисність, здатність задовольняти потреби [1, с. 58]. Під оцінкою М.Р. Желтухіна розуміє акт людської свідомості, що полягає в порівнянні предметів, зіставленні їх властивостей, визначенні ролі в життєдіяльності суб'єкта, і його результати, що закріплюються у свідомості і мові у вигляді позитивного, негативного або нейтрального ставлення [4, с. 42]. Оцінка – це універсальна категорія, що виражає позитивне чи негативне ставлення мовця до змісту мовлення й реалізується в частинах слова, вигуках, модальних частках, повнозначних лексемах, словосполученнях, фразах, у мовленнєвих актах й аксіологічних категоріях [11, с. 55].

С.І. Равлюк зазначає, що аксіологічна категорія оцінки «є результатом оцінної діяльності мовця і має об'єктивно-суб'єктивний характер, оскільки, з одного боку, базується на цінності предмета чи явища, а з іншого – ця цінність зумовлена індивідуальними особливостями сприйняття предметів чи явищ і знаходить своє відображення у розрізненні схвалення / несхвалення мовцем об'єкта оцінки» [13, с. 1].

Як і кожна мовна категорія, оцінка має свої параметри, сутнісні характеристики: універсальність, інваріантність, диференційованість, здатність створювати діади й тріади в системі мови, лабільність, динамічність, креативність [1, с. 5]. Крім того, як соціолінгвістичній категорії, оцінці властиві такі риси: а) особлива форма ставлення людини до навколишнього середовища; б) регуляція поведінкової активності індивіда, соціального суб'єкта; в) «схоплювання» синтезування єдності сутності в різноманітті (сигнікативна функція); г) демаркація якісно різних атрибутів соціального буття людини (добром і злом, прекрасним і потворним, істиною і неправдою, тощо); д) пошук істинного знання, істини власного існування людини; формулювання ідеалів, норм співіснування в суспільстві; е) здійснення інтегруючої функції в соціумі [12, с. 15].

Мовну оцінку характеризує особлива структура, яку можна представити як модальну рамку. Головними елементами є її суб'єкт і об'єкт, оцінний предикат (власне оцінка). Суб'єкт оцінки, експліцитний або імпліцитний, – це особа або соціум, з точки зору якого дається оцінка. Об'єкт – це особа, предмет, подія або стан речей, до яких відноситься оцінка. Крім того в модальну рамку оцінки входять, як правило, імпліцитно, шкала оцінок і стереотипи, на які орієнтована оцінка в соціальних уявленнях мовців [3, с. 12]. Шкала оцінок являє собою дуже складну структуру. З одного боку, вона враховує ставлення суб'єкта до об'єкта оцінки, а з іншого – властивості самого об'єкта, до якого належить оцінка. Співвідношення власне оцінного й дескриптивного в оцінці й визначає складність структури оцінної шкали [3, с. 48].

Як бачимо, структура оцінки є складною та багатокомпонентною, через те дослідники виділяють різноманітні за критеріями та функціями класифікації цієї категорії. Так, у своїх працях О.М. Вольф розмежовує оцінку емоційну та раціональну. Емоційна оцінка розуміється як безпосередня реакція на об'єкт (вигуки, афективні слова, інвективна лексика), раціональна оцінка передбачає оцінне судження (аксіологічні предикати) [3, с. 40]. За семантикою предикатів оцінки та синтаксичною структурою дослідниця протиставляє два предикати – *de dicto* і *de re* [3, с. 13]. Оцінка *de dicto* виявляється при порівнянні у структурі речення (судження) і виражається, як правило, оцінними прислівниками, як-от : *Добре, що ти мене розумієш!* і модальними виразами: *На жаль, я цього не знав*. Оцінка *de re* характеризує безпосередньо об'єкти й виражається в мові прикметниками: (*прекрасний помічник*), іменниками (*кляча*) та рідше дієсловами, наприклад: *Мені не подобається її зачіска*. Розглядаючи оцінну модальність, мовознавці оцінку *de dicto* співвідносять із порівняльною оцінкою, яка передбачає експліцитно виражене в реченні порівняння, оцінці *de re* відповідає абсолютна оцінка, що містить імпліцитне порівняння [3, с. 15].

Оцінні значення поділяють на загальнооцінні та частково-оцінні [3, с. 28]. До перших належать прикметники *хороший (гарний)* та *поганий*, які виражають повну оцінку об'єкта. До другого типу зараховують значення, що виражають один аспект об'єкта оцінки з погляду аксіологічної характеристики, наприклад : *талановитий, дурний, нахабний*.

Беручи за основу класифікації частковооцінних значень взаємодію суб'єкта оцінки з її об'єктом, Н.Д. Арутюнова виділяє а) сенсорні, б) сублімовані та в) раціоналістичні оцінки [1, с. 75], які у свою чергу поділяються на категорії, виражені в мові найчастіше прикметниковими формами. Так, до складу сенсорної групи входять сенсорно-смакові та психологічні оцінки. Сенсорно-смакові (гедоністичні) оцінки – найбільш індивідуалізований різновид, пов'язаний із фізичними відчуттями та психічним досвідом (наприклад: *приємний – неприємний, смачний – несмачний*). Психологічна категорія поділяється на інтелектуальну (*цікавий, захоплюючий – нудний, поверховий*) та емоційну оцінки (*веселий – сумний*). Другу групу – сублімовані оцінки – складають естетичні та етичні категорії, що базуються на синтезі сенсорних оцінок та понятті норми, наприклад: *прекрасний – потворний, моральний – аморальний*. До групи раціоналістичних оцінок належать утилітарні, нормативні й телеологічні. Ці оцінки пов'язані з практичною діяльністю, повсякденним досвідом людини, з фізичною чи психічною користю, з відповідністю стандартам, наприклад: *корисний – шкідливий, нормальний – ненормальний, якісний – неякісний, ефективний – неефективний*.

Дещо схожу класифікацію оцінки запропонувала Т.І. Вендіна. Дослідниця розрізняє: а) оцінки – афективи, що відображають безпосереднє чуттєве сприйняття зовнішнього світу;

б) оцінки – когнітиви: раціоналістичні, психологічні (емоційні та інтелектуальні) оцінки;
в) оцінки – сублімати: естетичні та етичні оцінки [2, с. 43].

О.І. Федотова поділяє оцінку за її підґрунтям на емпіричну (сприймається органами чуття) та мотивовану (формується в процесі пізнання) [16, с. 70]. Аналогічно О.А. Івін розрізняє внутрішню (чуттєву) та зовнішню (утилітарну) оцінки [6, с. 31].

У класифікації І.В. Онищенко оцінка постає як: позитивна / негативна / нейтральна; абсолютна / порівняльна; суб'єктивна / об'єктивна; інтелектуально-логічна / емоційна / емоційно-інтелектуальна; сенсорна / сублімована / раціоналістична; оцінка, зумовлена конкретними поняттями / оцінка, зумовлена абстрактними поняттями [9, с. 6].

Категорію оцінки також доцільно розглядати з позиції розмежування плану змісту та плану вираження. Так, у плані змісту оцінку диференціюють на негативну та позитивну, у плані вираження – на імпліцитну та експліцитну [10, с. 3]. Особливістю оцінки в природній мові є асиметрія між позитивними та негативними знаками good/bad. Оцінка good може означати як відповідність нормі, так і перевищення її, тоді як оцінка bad завжди означає відхилення від норми. Крім того, способи вираження оцінки (експліцитний або імпліцитний) – залежать від позиції адресата і адресанта. Домінантна позиція адресанта дає йому змогу висловлювати свою думку як експліцитно, так і імпліцитно.

Оцінка як семантичний компонент слова – це закріплене у семантичній структурі слова оцінне значення, яке виражає ставлення мовного колективу або окремого індивіда до співвіднесеного зі словом поняття або предмета за схемою: добре / погане, схвальне / несхвальне, позитивне / негативне, корисне / шкідливе тощо [13, с. 6].

У лексиці оцінка об'єктів виражається через семантику слів і словосполучень. Слово не тільки має граматичне та лексичне значення, воно одночасно виражає оцінку суб'єкта. Отже, оцінка, тобто аксіологічне значення, входить до складу семантичної структури лексичної одиниці і є оцінним компонентом семантики слова чи словосполучення [13, с. 8].

Вираження оцінки відбувається за участю різноманітних лексичних, лексико-стилістичних (розмовні слова, просторіччя, лайливі слова, жаргонізми, неологізми, сленгізми, термінологізми, фразеологізми) та зображальних (епітет, метафора, порівняння, іронія, оксиморон, перифраз) засобів. Більше того, значення оцінки не дозволяє досліднику обмежуватися одиницями лише одного рівня мови, тобто є можливість характеристики оцінки як функціональної категорії. Оцінка репрезентується на різних мовних рівнях: лексико-семантичному, морфологічному та синтаксичному. Вона може виражатися різними морфологічними одиницями і характеризувати певний об'єкт у слові, словосполученні, висловлюванні, реченні та абзаці [10, с. 3].

Зміст оцінок і способи їх вираження багато в чому залежать від належності тексту до того чи іншого функціонального різновиду. Так, оцінка є одним з основних стилетворчих чинників публіцистичних матеріалів, де вона, за спостереженнями дослідників, «проявляється у відборі та класифікації фактів і явищ дійсності, в їх описі під певним кутом зору, в специфічних лінгвістичних засобах» [7]. Оцінка, виражена в текстах засобів масової інформації, в багатьох випадках визначається соціальними та ідеологічними чинниками – вона обумовлюється завданнями політичної боротьби, протистоянням ідеологій, потребою ідейної та моральної самопрезентації, часто пов'язаної зі стремлінням до компрометації опонента.

Висновки дослідження та перспективи подальших наукових розвідок. Отже, очевидну множинність та багатогранність підходів до вивчення і трактування лінгвістичної категорії оцінки зумовлюють низка ознак, що є основою типологічних класифікацій оцінок, а саме: спосіб оцінювання (абсолютні / порівняльні), основи оцінок (раціональні / емоційні), взаємини суб'єкта й об'єкта оцінки. В оцінній ситуації оцінка природно слугує засобом вираження ставлення мовця до реального світу з його прагненням привернути увагу слухача і вплинути на нього, що видається актуальним у випадку дослідження аксіологічних параметрів темпорального дейксису в сучасному англomовному публіцистичному дискурсі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Арутюнова Н.Д. Типы языковых значений : Оценка. Событие. Факт / Н.Д. Арутюнова. – М. : Наука, 1988. – 341 с.
2. Вендина Т.И. Семантика оценки и ее манифестация средствами словообразования / Т.И. Вендина // Славяноведение. – 1991. – № 4. – С. 41-48.

3. Вольф Е.М. Функциональная семантика оценки. – Изд. 2-е, доп. / Е.М. Вольф. – М. : Эдиториал УРСС, 2002. – 280 с.
4. Желтухина М.Р. Тропологическая суггестивность масс-медиального дискурса : о проблеме речевого воздействия тропов в языке СМИ : Монография / М.Р. Желтухина. – Москва, Волгоград : 2003. – 223 с.
5. Зыкова Л.В. Историческое развитие некоторых прилагательных, выражающих понятие отрицательной оценки : автореф. дис. на соискание учен. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.04 «Германские языки» / Л.В. Зыкова. – МГПИИЯ им. М. Тореца, 1981. – 16 с.
6. Ивин А.А. Основание логики оценок / А.А. Ивин. – М. : Изд-во Моск. ун-та, 1970. – 230 с.
7. Клушина Н.И. Языковые механизмы формирования оценки в СМИ / Н.И. Клушина [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.gramota.ru/biblio/magazines/gramota/28_79.
8. Кузнецова В.А. Категория отрицательной оценки и ее отражение в системе глагола современного английского языка : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.04 «Германские языки» / В.А. Кузнецова. – ЛГПИ им. А.И. Герцена, 1982. – 21 с.
9. Онищенко І.В. Категорія оцінки та засоби її вираження в публіцистичних та інформаційних текстах : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / І.В. Онищенко. – Дніпропетровськ, 2004. – 19 с.
10. Островська О.М. Лінгвостилістичні засоби реалізації категорії оцінки (на матеріалі американської художньої прози) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.04 «Германські мови» / О.М. Островська. – Львів, 2001. – 14 с.
11. Панина Л.С. Экспрессивная и эмоциональная лексика как оценочная категория / Л.С. Панина // Проблемы современной русской лексикологии : Сб. науч. тр. – Калинин: Калинин ГУ, 1983. – С. 55-59.
12. Приходько І.Г. Оцінка і комунікація : посібник для студентів та аспірантів / І.Г. Приходько. – Вінниця : Нова Книга, 2013. – 168 с.
13. Равлюк С.І. Аксиологічна лексика і фразеологія художньо-публіцистичних виступів 90-х років ХХ століття : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / С.І. Равлюк. – Київ, 2003. – 16 с.
14. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія / О.О. Селіванова. – Полтава : Довкілля, 2006. – 716 с.
15. Телия В.Н. Коннотативный аспект семантики номинативных единиц / В.Н. Телия. – М. : Наука, 1986. – 143 с.
16. Федотова Е. И. Семантическая структура оценки / Е.И. Федотова // Нариси досліджень у галузі гуманітарних наук в педвузі : Зб. наук. та наук.-метод. пр. – Т. 2, № 2. – Горлівка : ГДПМ, 1996. – С. 195-201.

Брухаль Я. Категория оценки как объект лингвистических исследований.

В статье проанализированы природа и сущность аксиологической категории оценки в лингвистическом смысле, сделана попытка теоретического осмысления этой универсальной лингвистической категории. Уточнены и дополнены определения понятия «оценка», рассмотрена ее структура и определены основные эксплицитные и имплицитные элементы. Выяснены аспекты и критерии классификации этой категории (по семантике предикатов оценки и синтаксической структурой, по общеоценочных и частично-оценочных значениях и др.). Выделены параметры и сущностные характеристики оценки как языковой категории, а сама оценка проанализирована с позиции разграничения плана содержания и плана выражения. Также рассматривается оценка как семантический компонент слова и средства ее выражения.

Ключевые слова: категория оценки, объект оценки, субъект оценки, модальная рамка, аксиология, шкала оценивания, критерии классификации, эмоциональная и рациональная оценки, общеоценочные и частично-оценочные значения.

Brukhal Ya. The Category of Evaluation as an Object of Linguistic Research.

The article analyzes the nature and essence of the axiological category of evaluation in the linguistic sense, an attempt is made to conceptualize this universal linguistic category. The definition of «evaluation» is clarified and expanded, its structure and the main explicit and implicit elements are considered. The aspects and criteria for classification of this category are investigated. The essential characteristics of evaluation as a linguistic category are highlighted and the evaluation is analyzed from the position of separation of the plane of content and the plane of expression. Also the evaluation as the semantic component of the word and its means of expression is studied.

Key words: category of evaluation, object of evaluation, subject of evaluation, modal frame, axiology, evaluative scale, classification criteria, emotional and rational evaluation.

УДК 811.111'42

**ЛІНГВОКУЛЬТУРНИЙ ТА КОРПУСНИЙ
МЕТОДИ АНАЛІЗУ КОНЦЕПТУ «INSULARITY»**

Зроблено спробу визначити термінологічне підґрунтя методології дослідження концепту INSULARITY. Комплексний аналіз концепту передбачає як традиційні методи дослідження, а саме – синтез, аналіз, описовий, структурний, кількісний, функціональний та семантико-когнітивний методи дослідження, так і лінгвокультурний та корпусний методи. Етнокультурному концепту INSULARITY характерне аксіологічне маркування та стереотипні ціннісні орієнтири. Корпусний підхід до дослідження концепту втілюється у відборі корпусу даних, тобто сформованої за певними правилами вибірки даних із проблемної області. Методика корпусного аналізу концепту INSULARITY полягає у статистичних методах аналізу, а саме – у визначенні частотності слів-номінацій у масиві текстів, а також у жанровому балансі корпусу. Контекстний аналіз уможливив дослідження лексем у складі контексту для встановлення семантичного наповнення досліджуваних одиниць.

Ключові слова: лінгвокультурний аналіз, корпусний аналіз, етнокультурний концепт, публіцистичний текст.

Постановка наукової проблеми. Предметною сферою лінгвокультурології є взаємодія культури та мови. У методах вивчення зв'язку мови, культури та національного менталітету лінгвокультурологія знаходить точки дотику із концептуальною та когнітивною парадигмами у лінгвістиці. У лінгвокультурологічних дослідженнях, на думку М.Л. Ковшової, поняття та методи етнолінгвістики, когнітивної та концептуальної лінгвістики існують у тісному зв'язку. Лінгвокультурологічний метод спрямований на “максимальну експлікацію процесів, які відбуваються у свідомості мовця” [9, с. 58].

Корпусна лінгвістика як напрямок прикладної лінгвістики визначає загальні принципи побудови лінгвістичних корпусів даних із використанням сучасних комп'ютерних технологій, окреслює методику відбору письмових та усних текстів та шляхи їх збереження та аналізу [16, с. 4].

Аналіз досліджень і публікацій провідних лінгвістів, а саме – С. Г. Воркачова, А.М. Баранова, І. Р. Гальперіна, Н. С. Болотнової та ін.. уможливив виявлення поняттєвого інструментарію дослідження для окреслення сутності лінгвокультурного та корпусного методів аналізу. У контексті нашого дослідження **метою** є встановлення методологічного підґрунтя для дослідження концепту INSULARITY. Поставлена мета передбачає вирішення наступних завдань: визначення термінологічного базису методології дослідження концепту та висвітлення лінгвокультурного та корпусного методів дослідження концепту INSULARITY.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. М.Л. Ковшова вкладає у розуміння концепту його приналежність до культурно-національної картини світу, яка трактується як багатовимірна система образів, уявлень, знань, та існує у свідомості як окремої мовної особистості, так і соціальної групи, етносу загалом, до якого дана особистість належить. Концепти, об'єктивуючись у мовних одиницях, віддзеркалюють фрагменти картини світу, сформованої та в процесі формування у семіотичній сфері культури, яка виражає смисли за посередництвом символів, еталонів, стереотипів і т.д. [9, с.63].

Із визнання концепту планом змісту мовного знаку, зазначає С. Г. Воркачов, слідує, що він вміщує окрім предметної віднесеності комунікативно значущу інформацію. Семантичний склад концепту включає прагматичну інформацію мовного знаку, пов'язану із його експресивною та іллокутивною функціями, що, на думку лінгвіста, співвідноситься із переживанням та інтенсивністю духовних цінностей. Етнокультурний компонент семантики мовних одиниць відображає мовну картину світу його носіїв [3, с. 65].

У нашому дослідженні комплексний аналіз концепту оперує низкою методів аналізу, які доповнюються лінгвокультурним аналізом, оскільки концепт INSULARITY, на наш погляд, є культурним концептом, якому властиве аксіологічне маркування та стереотипні ціннісні орієнтири. У концепті INSULARITY як “ментальному утворенні, маркованому